

ХУСАРЯТ И СМЪРТТА

Превод от английски: Емилия Стаматова, 1996

chitanka.info

Тръгнал един стар войник в отпуска. На времето нямало влакове, така че той трябвало да върви пеша. Като се уморил, седнала под едно дърво в гората да си почине. Извадил къшея хляб, който му се полагал от войската. Тъкмо си отчупил от него, се появил просяк. Той го поздравил и му се примолил:

— Дай ми парче хляб, умирам от глад.

Старият хусар охотно му дал от своя хляб. Като се наял, просякът попитал хусаря какво иска в отмяна. Хусарят го помолил за три вълшебни предмета: пушка, цигулка и чувал. Докато викне и те лежали пред него. А старият просяк изчезнал. Взел старият хусар пушката, цигулката и чувала и продължил пътя си.

Стигнал до един град, където по къщите се веели черни знамена. Хусарят попитал какво става в града, та са извадени толкова черни знамена. Жителите му отговорили:

— Нашият крал води война със съседния крал и утре войската потегля.

Старият хусар заявил, че и той иска да участва във войната. Приели го на драго сърце. Искали да му дадат дрехи, пушка, но хусарят отказал, нищо не му трябвало. И той тръгнал покрай войската, като весело си подсвирквал с уста.

Имал си пушка, цигулка и чувал, и то вълшебни, друго не му трябвало. Когато на следващия ден неприятелските войски се сблъскали, старият хусар засвирил. Най-напред бавно, после по-бързо. Неприятелската войска затанцувала. Войниците чак до дърветата подскачали.

Неприятелят крал помолил хусаря да спре с тези танци. Тогава старият хусар понечил да отвори чувала, за да ги напъха всичките вътре и после да ги простреля с пушката. Кралят разбрал, че нищо няма да може да се измъкне и замолил за пощада.

Кралят победител попитал хусаря какво иска за помощта. Обещал, че ще му даде каквото си поиска. Но хусарят пожелал само една планина, в която да бъде горски пазач. Кралят му я дал. После войникът се оженил и започнал да пази гората.

Един ден, както си вървял из гората, го настигнала Смъртта и рекла:

— Тръгвай!

— Накъде?

— С мен!

— О, я ме остави на мира!

— Трябва да дойдеш!

— Е, щом трябва, разреши ми да посвири малко с цигулката.

— Добре. Съгласна съм.

Хусарят взел цигулката и така засвирил, че Смъртта заподскачала по-високо от дърветата. После го замолила:

— Моля те, извинявам ти се, само спри да свириш!

— Не приемам извиненията ти.

И още по-бързо засвирил. Смъртта танцувала, танцувала, чак костите ѝ пукали. Хусарят отворил чувала и хайде вътре. Тя скочила в чувала, той го завързал и сложил в мазето на къщата си.

През следващите години хората не умирали, защото Смъртта седяла завързана в чувала. Един ден хусарят отишъл в града, а жена му останала вкъщи. Много ѝ се искало да разбере какво има в чувала. Слязла в мазето и го отвързала, а от чувала изскочила Смъртта и побягнала да пресрещне стария хусар. На следващия ден го намерили мъртъв в снега.

Ако жената на хусаря не била отвързала чувала, Смъртта щяла да си седи там до ден-днешен и хората нямало да умират. Но тъй като тя освободила Смъртта, умира всеки: богат и беден, крал и просяк.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.